

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidESCO.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als bioinformaticus en neuroloog in een ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al ruim zeven jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a bio-informatician and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

Maart 2020

Beste allemaal, als ik dit schrijf is het Valentijnsdag en ik wens iedereen veel rood en roze toe! Hier wordt er niet veel aan gedaan, behalve een Valentijnsloop van vijf kilometer, waar veel dokters van het ziekenhuis aan meededen. Ik kreeg mooie foto's van rennende internisten in aerodynamische hoofddoeken en jurken. De commerciële gekte rondom dit gebeuren heeft Tanzania gelukkig nog niet bereikt. Maar ik bemerkte er wel wat grappigs door. Op wereldniveau is er in bepaalde

kringen veel te doen om het verschijnsel "cultural appropriation", culturele toe-eigening. Vooral in de Verenigde Staten gaan sommige etnische subgroepen tekeer tegen mensen die het wagen iets tentoon te stellen van hun cultuur. Zoals een Chinees zijden jurkje aandurven, of vlechtjes in het haar die er exotisch uit zien. Een bevriend Amerikaans meisje dat in Tanzania is opgegroeid droeg op de campus van haar Amerikaanse universiteit een jurkje gemaakt van kitenge, de mooie traditionele stof hier. Ze werd gecorrigeerd door anderen die vonden dat ze dat niet hoorde te dragen. Ida werd in haar eerste jaar op het UWC in Italië aangesproken op haar blonde dreadlocks – die ze al heeft sinds haar 10^e – door een meisje dat vond dat het niet bij Ida's maar bij haar eigen cultuur hoorde. Daarop vroeg Ida of het meisje ooit in Afrika was geweest (antwoord: nee). Uiteindelijk werden ze goede vrienden.

*Cultural appropriation of gekleed voor de gelegenheid?
Marco en Marieke bij de opening van UWC East Africa*

We werden door de meesters en juffen van de school gevraagd om rood en wit aan te doen vandaag, en ik droeg mijn 'alarmbroek' van traditionele Maasai shuka, gemaakt door een van mijn vriendinnen. Het is een erg verkeersveilig kledingstuk, roder kan niet. Toen ik de poort van school uit liep naar het ziekenhuis, werd ik door de bewakers aangesproken in het Engels (nooit geweten dat ze dat spraken, ik groet ze al jaren in Swahili): "Amazing trousers, doctor! You respect our country!". Zo zie je maar dat dit soort rages

zich beperken tot streken waar de verhoudingen misschien een beetje zoek zijn.

Zelf met laarzen en paraplu hielden veel safarigangers het niet droog dit jaar

In het nieuwe jaar is het tot op heden niet veel minder gaan regenen in Tanzania, en het is fascinerend om te zien hoe deze aanhoudende regen het land getransformeerd heeft tot een soort Toscane, of Midden Europa. Niemand die je hoort klagen, behalve dan de toeristen zo nu en dan, want laarzen en paraplu – die hadden ze niet ingepakt. Toen mijn collega William na een aantal maanden weer terug kwam in Tanzania en de ziekenhuisdirecteur en ik hem opwachtten bij de aankomsthal van Kilimanjaro Airport, viel zijn mond open van verbazing. Zo groen en wollig als nu had hij het nog nooit gezien.

Dit weekend was Willem met zijn vogelmaat Donyo op pad in Arusha National Park, en ze hadden een drone waarmee ze, ondeugende jongens, de Maasai herderin op het veld naast de boerderij hielpen om de stomverbaasde koeien bijeen te drijven. Die arme koeien starden even met hun grote koeienogen recht in de camera, draaiden zich dan resoluut om en hobbelden veilig terug naar de herderin. Als je de opnames van die drone ziet, zo mooi, groen en weelderig, zou je denken dat ze in de Amazone gemaakt zijn.

Voor ons huis in Moshi zijn ook struiken en bomen gegroeid, binnen een paar maanden,

die de woonkamer volledig verduisteren door het dichte blad. Wegen zijn compleet weg geërodeerd en naast ons huis kan een kleine lage auto al nauwelijks meer omhoog rijden. Volgens de oude garde die hier altijd gewoond heeft, was het klimaat ook zo in de jaren '80 en kunnen we een heel goede koffiebonenoogst verwachten. De smeltende ijskap van Mount Kilimanjaro ziet er dus ook bedrieglijk groot en wit uit, want al die regen die beneden valt is sneeuw boven. Mooi is het zeker, al is het maar voor even!

In het ziekenhuis doet de onwaarschijnlijke combinatie zich voor van een digitaal patiëntendossier waarmee je veel sneller een patiënt en zijn laboratoriumuitslagen kunt verwerken, en een groot tekort aan werkzame computers en internetcapaciteit. Als alle dokters hun thee met pannenkoek op hebben (chai, het populaire maaltje dat ze na het ochtendrapport gaan halen waardoor je zelden even snel die patiënt kunt zien die zo zorgwekkend klonk tijdens de overdracht) gaan ze de computers gebruiken waardoor het internet ermee ophoudt. Ik begin dus het liefst zo vroeg mogelijk en tik dan zo veel mogelijk patiënten weg als het internet nog even werkt.

De weg naar het ziekenhuis wordt na maanden weer berijdbaar gemaakt

Een van de voordelen voor de ziekenhuiskas is dat elke patiënt zich moet registreren bij de ingang voor een afspraak, om een patiëntendossier te krijgen. Zo kun je niet meer voor elke patiënt die je aanklampt op de gang medicijnen voorschrijven en aanvullend

onderzoek aanvragen. Maar het papier is gaandeweg verdwenen, en dus draag ik een schrijfblok en stempel bij me om al die patiënten toch nog te zien. Dit betreft vaak de allerarmste patiënten, en degenen die zo ziek zijn dat ze buiten poli-uren naar het ziekenhuis zijn gekomen.

Andere patiënten die een belletje moeten laten rinkelen komen van de afdeling fysiotherapie. Een consult fysiotherapie kost namelijk veel minder dan een consult interne/neurologie, maar het dossier is dan wel open. De fysiotherapeuten weten dit en halen ons dan ook regelmatig naar hun afdeling toe om patiënten te beoordelen die qua ziekte-ernst niet onderdoen voor een opgenomen neurologiepatiënt. De fysiotherapeuten krijgen zelf ook bijna niets betaald maar zijn enorm begaan met hun patiënten, en proberen ze op deze manier vooruit te helpen. Deze beroepsgroep staat hoog in mijn achting als het om aandacht voor anderen gaat. Als een soort Robin Hoods zorgen zij ervoor dat de patiënt door de verantwoordelijke dokter gezien kan worden. In het begin was ik bedacht op profiteurs die even iets van je wilden nu ze je toch zagen

Willem op zoek naar nieuwe fietsroutes rondom Kili

Met AIOS en co-assistenten werkend aan een voorlichtingsfilm

lopen, maar ik heb inmiddels geleerd dat het merendeel van deze mensen je pas buiten een poli-tijd aanklappen als er écht iets mis is. Het respect naar de medische stand en de beleefdheidsvormen zijn daar veel te belangrijk voor.

Qua onderzoek komen er allemaal dingen samen die nog wel de nodige organisatie en voorbereiding gaan vergen, maar wel erg leuk zijn. We werken aan een samenwerking op het gebied van een neurologische aandoening, daar onder meer de genetische basis van, en dat door de neurologen – oud en jong – van het ziekenhuis samen met de genomics unit van het onderzoeksinstituut hier, geleid door... juist ja – Marco. Er worden meerdere buitenlandse partners voor dit onderzoek overwogen en we hebben de relatieve luxe dat ze zowat in de rij staan om eraan mee te doen. Dat is erg leuk maar het leukste is dat het gaat om een onderzoek van eigen bodem, uitgevoerd op eigen bodem. Zo bouwen we capaciteit op voor later, en blijft het materiaal zo veel mogelijk in het land. Wat er niet plaatselijk verwerkt kan worden blijft in ieder geval in Afrika, te weten Zuid-Afrika, het instituut waar vandaan ik mijn vorige nieuwsbrief schreef.

Tenslotte is voor onze Ida in Italië de examentijd gisteren begonnen, dus we leven op afstand enorm met haar mee. In deze koude tijd in Europa mist ze thuis extra.

Willem (16)

Hallo iedereen in Nederland :) Hier is het best druk geweest op school. Ik heb bijvoorbeeld vandaag mijn Personal Project presentatie gedaan, de presentatie van onze projecten van de afgelopen 10 maanden. Ik heb er al eerder over geschreven in deze nieuwsbrief. Voor mijn project heb ik een oude Volkswagen Kever gerestaureerd. De auto is nog niet helemaal klaar, maar ik ga er nog langer aan werken na de Personal Project termijn. Mijn begeleidster wilde dat ik de auto zo het schoolterrein op zou kunnen rijden, maar dat is nog niet mogelijk. Het is ook best moeilijk en duur om vanuit hier onderdelen en zo te vinden voor zo'n oude auto. Dat moet allemaal opnieuw gemaakt worden of van een dure website in Europa komen en dat kan eigenlijk niet. Maar het is wel een heel mooie auto. Misschien krijg ik hem af voordat ik mijn M5 graduation heb, in mei. Maar ik weet het niet zeker.

Ik ben vorige week met mijn vriend Donyo gaan wandelen op de noordelijke heuvels van Meru, de derde grootste berg in Tanzania. Het was heel erg leuk, maar ik ben wel mijn Leatherman kwijtgeraakt toen we even moesten sleutelen aan zijn drone. Toen we terugreden was hij al weg, ik denk dat iemand er nu heel blij mee is.

Vicky en Steven zijn vandaag heel enthousiast omdat morgen het 'Primary Sports Weekend'

begint. Dit vindt elk jaar plaats en dan komen scholen vanuit heel Tanzania naar onze school, om hier het hele weekend lekker te sporten. Dit jaar is het voor de eerste keer ook bedoeld voor de kleintjes, wat echt heel leuk is. Doris heeft allerlei spelletjes in elkaar geknutseld en snoepjes gekocht als beloning. Ik ga de hele dag helpen met de uitslagen, lekker buiten zijn. Op school gaat het heel goed. Met al de nieuwe UWC leerlingen is er altijd wel iets te doen, zoals door de dag een beetje rondhangen en praten, omdat het zo interessant is om van iedereen iets te leren. Het is ook best leuk hoe oude regels een beetje uitgedaagd worden, zoals hoe vaak en lang je van de campus af mag, en of je op blote voeten mag lopen. Ze zeggen van niet maar zelfs de leraren lopen op blote voeten hier! Het is ook wel heel heet nu, dus ik ook. Nu ga ik lekker slapen, lange dag morgen :)

Oh ja, ik heb Nederlandse muziek ontdekt, van Spinvis en dat is echt heel mooi. Ik leer ook veel over Nederland van die nieuwe studenten die vaak bij ons thuis komen. Ze komen allebei uit Den Haag. Doei doei iedereen, tot de volgende nieuwsbrief!

Doris (14)

Hey iedereen! Ik hoop dat het daar goed gaat en dat niemand nog is meegeblazen naar Duitsland door die storm. Hier is het andersom, want het is jammer genoeg gestopt met regenen ... jammer genoeg omdat het nu zo heet is! Tijdens het sporten val je bijna om van de hitte want dan staat de zon volop in je gezicht!

Het is woensdag mijn verjaardag maar daar ben ik een beetje bang voor want mijn vriendin Theo en een jongen uit mijn klas (Amani) waren vandaag een complot aan het bedenken om water over me heen te gooien omdat ik dat bij Theo deed tijdens de "water dunk". Daarbij konden we tegen betaling (voor een goed

Doris krijgt een lab-jas aangemeten in het KCRI lab

doel) water op de leraren en leraressen gooien. Het was echt heel leuk om mijn biologielerares in het zwembad te duwen, samen met wat mensen uit de klas, want ze gaf ons heel veel huiswerk.

Hugo (13)

Hallo allemaal hoe gaat het daar in Nederland? Nou, hier gaat het heel goed. Al moet ik nu samen met Willem de piepers schillen en dat wil ik niet. Een paar weken geleden was het de verjaardag van mijn beste vriendin en toen gingen we naar Arusha National Park voor een game drive. Tijdens die avond waren we nogal wild heen en weer aan het rennen en toen stootte een van mijn vrienden zijn hoofd aan een tak, en dat ging bloeden. Het was helemaal donker en hij merkte er eigenlijk niet zo veel van, maar toen iemand een lamp op hem scheen, bleek dat hij helemaal onder het bloed zat! Het heeft wat mooie foto's opgeleverd maar die houden we ver weg van zijn ouders, anders mag hij niet meer mee.

Uitzicht over Iringa in de avond

Toen we terugkwamen in haar huis, ging ik motorrijden en leerden we een van mijn andere vrienden hoe hij op een motor moest rijden. Ik heb het zelf ook bij haar in de tuin geleerd, en de eerste keer reed ik keihard tegen een boom en vloog ik over het stuur. Dat weet ik nog heel goed!

Afkoelen voor een goed doel: de "water dump fundraiser"

Deze week hadden we een inzamelingsactie voor de eco-club. Voor deze fondsenwerving konden mensen geld betalen om een emmer water over iemands anders' hoofd te laten gooien. De leraren hadden zich hiervoor heel mooi aangekleed! Pakken, jurken, dassen en zo. Alles werd hartstikke nat. Later moesten we allemaal een beetje geld betalen om te mogen stemmen welke leraar in het water moest worden gegooid. Als je water over iemand wilde uitgieten, hadden de emmers verschillende afmetingen, wat betekende dat je verschillende hoeveelheden geld moest betalen om verschillende emmers over andere mensen te gooien. Iemand heeft zelfs voor water betaald om het over mij heen te mogen gooien. Ik voelde me toen wel heel populair of misschien juist niet populair. Uiteindelijk gooiden we allemaal willekeurige mensen in het zwembad.

Steven (10)

Hier in Moshi is het heel droog en heet nu, maar het heeft heel lang geregend! We gaan een sportweekend hebben op de 14de (Valentijnsdag). Ik ga alleen voetballen maar ik wilde eigenlijk ook rugby doen. Het gaat echt heel leuk zijn en Doris en haar vriendinnen zijn allemaal extra spelletjes voor ons aan het verzinnen. Ze heeft gisteren zakken snoep gekocht als beloning.

Steven in de nieuwe schoolbus

Ik speel nu sinds 19 november tennis. Niemand in mijn familie speelt dat. Ik ben er best trots op. Ik speel ook tennis met de oudere kinderen om beter te worden, zoals met mijn Ujabrother Tommaso uit Italië. Bij hun sportweekend was ik ballenjongen bij het tennisveld. Al m'n vrienden gaan zwemmen, rugbyen en voetballen.

Bij mijn vriend thuis heb ik zo veel sushi gegeten. Het was zo lekker en er was heel veel. Hij had zijn verjaardagsfeestje en er gingen er twee vechten. Toen moest de moeder van mijn vriend ze uit elkaar halen en is ze vergeten om de sushi op tafel te zetten en hebben we het na het feestje lekker allemaal zelf opgegeten.

Vicky gaat kamperen op 12 februari. En ze had meer dan een week geleden haar tas al ingepakt en broodjes kaas gesmeerd. Ik denk dat ze het heel leuk gaat vinden maar dat de broodjes niet meer zo lekker zijn. Op 10 maart krijg ik een smartwatch en ik ben er heel blij

mee. Ik ga hem kopen van mijn eigen spaargeld. Smartwatches krijg je niet in Afrika dus we bestellen hem op Amazon in Amerika bij onze vriend thuis en hij gaat hem hier brengen op 10 maart.

Verder zijn mama en Sjoerd vandaag in onze klas geweest om uit te leggen over het brein en ze had een breinkijker bij zich. Dat is een lamp waarmee je op de hersenen kunt kijken. Morgen komt de vader van Levi met een klein echo-apparaatje om naar onze harten en buiken te kijken en zo leren we van alles over het lichaam. Nou dat was alles leuks dat gebeurd is.

Vicky (8)

Vicky schrijft nog steeds het liefst in het Engels en we zijn een tikje bezorgd om haar spelling in alle talen behalve, interessant genoeg, Frans. Maar ja, ze is hier gekomen als een klein peutertje van 13 maanden en heeft zo veel talen in haar hoofd dat het misschien ook langer duurt voordat ze het allemaal netjes op een rijtje heeft daarbinnen! Hoe dan ook is het beter om maar even voor haar te vertalen.

Vicky presenteert haar science project

Vicky heeft geschreven over haar nieuwe Ujasisters en Ujabrothers, de 'adoptie'kinderen van de school die we geregeld over de vloer krijgen als ze thuis missen en graag bij onze grote familie zijn. En natuurlijk van Marco's kookkunsten en Mariekes bakkunsten willen

genieten. Iedereen past, min of meer, rond onze wankelende ronde tafel en het is altijd gezellig. Vicky wilde ook vertellen dat ze bedroefd was dat haar Nederlandse vriendinnetjes, die tijdelijk in Moshi woonden en heel wat leven in de brouwerij brachten, weer terug zijn gegaan. Ze hebben heel wat afgespeeld in en om het huis. Het was ook erg goed voor Vicky's Nederlandse woordenschat, merkten we later. Een paar weken Nederlands praten (en erop gecorrigeerd worden door vriendinnetjes!) maakt een hoop verschil.

Succesvolle hardeschijftransplantatie

Marco

Ik schreef het al eerder, als IT-er ben ik vertrouwd met het adagium "alles gaat aldoor stuk". Dat maakt het niet minder vervelend als mijn laptop de geest geeft op de valreep voor de kopij voor deze nieuwsbrief. Voordat er een vervangende laptop is – die moet meereizen met vrienden of collega's vanuit de VS of Europa – zijn we zo een maand verder. Geheel in Afrikaanse stijl bedacht ik als tussenoplossing om de harde schijf van mijn defecte laptop te transplanteren naar een afgedankte laptop met een kapotte harddisk. Het is gelukt. Hij is niet vooruit te branden, maar voorlopig kan ik weer vooruit.

Op de achtergrond van de foto de nieuwe netwerkapparatuur die ik dankzij een onderzoeksgrant kan installeren om het

Land Rover: al sinds 1955 veranderen wij trots eigenaren in onderhoudsmonteurs ...

verouderde KCRI netwerk te upgraden. Ook deze apparatuur is in koffers en tassen het land ingekomen. Levering via DHL is mogelijk, maar erg duur, en heeft het niet geringe risico dat de apparatuur wordt vastgehouden bij de grens, bijvoorbeeld "omdat het eerst goedgekeurd moet worden". Levering via FedEx (de standaard vanuit de VS) kan alleen met inkleding in Dar es Salaam, en dat vereist een betrouwbare *handling agent*. Die zijn volgens iedereen die ik vraag nog zeldzamer dan roze olifanten. Bovendien moet het pakket dan alsnog 500km over de weg afleggen, en dat doe ik mijn breekbare computerapparatuur liever niet aan.

Wanneer je gewend bent aan Nederland bedenk je niet wat een hindernis deze logistieke problemen zijn voor het doen van onderzoek. Vertraging kan je incalculeren, maar wat doe je als reagentia helemaal niet aankomen, of pas na hun vervaldatum? Of op kamertemperatuur terwijl ze gekoeld hadden moeten blijven tijdens transport? Ik vertrouw erop dat dit over een paar jaar beter is, maar vooralsnog moeten we hier altijd uitgaan van: alles gaat aldoor stuk.

Kilimanjaro Dirt Road Hash - vind de Zwetsen!

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met ruim zeven jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit
zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de
postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via iDeal® op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.